

A likvidálás relativizálása II.

A Magyar Hírlap esete a demokratikus nyilvánossággal

■ TÓTH GY. LÁSZLÓ

A magát liberálisnak nevező Magyar Hírlap (MH) a manipulálásnak, a rágalmazásnak és a csúsztatásoknak olyan kifinomult eszköztárával dolgozik, hogy az jogalami keretek között többnyire belefér a véleménynyilvánítás szabadságába. Valószínűleg ezért nem vették észre, hogy lepleződtek, amikor 2001. március 13-án az alábbi mondatot hozták nyilvánosságra: „Pedig a magyar lelkületben, állítom, ma senki sem akar – sem Orbán Viktort, sem Kövér Lászlót – likvidálni, bármennyire javára válna is nemzetünknek.” E mondat közlése felháborító, jövátételten és megmagyarázhatatlan. Hogyan lehetséges az, hogy a rovatvezetőtől a napos szerkesztőig senkinek nem tűnt fel, hogy mi került a nyomdába? Nagyjából ezeket a gondolatokat fogalmaztam meg e cikk első részében (Magyar Nemzet, 2001. március 29.). Akkor még nem gondoltam arra, hogy végül is azok követnek el jogsértést, akiket e likvidálásra buzdító gyalázatos és ostoba szöveg felháborít. Meg sem fordult a fejemben, hogy azokat elűthetik a vádlottak padjára, akik élve alkotmányos jogaikkal, demokratikus eszközökkel szankcionálják e verbális barbarizmus elkövetőit, hiszen a permanensen független liberálisok ezzel kiiratkoztak a szalonképesek táborából. Miután a balliberális értelmiség szégyenletes hallgatásba burkolózott, a Magyar Hírlap vezetői meg úgy értékelték a történetet, hogy mindössze egy sajnálatos hiba történt, a Fidesz saját rendezvényein – teljes joggal – nemkívánatos személyeknek nyilvánította a Magyar Hírlap munkatársait. Ez már sok volt *Kocsi Ilona* főszerkesztőnek és a *Horn Gyulát* készséggel kiszolgáló Magyar Újságírók Országos Szövetségének. E szervezet egyébként az utóbbi tíz évben kizárólag az MSZP és az SZDSZ érdekkörébe tartozó fórumok és személyek képviselőit látta el. *Wisinger István* elnök és társai a sajtószabadság korlátozásáról és „szakmai” hibáról beszéltek, *Haraszti Miklós* (az SZDSZ ügyvivője) pedig nyílt levelet írt *Pokorni Zoltánnak*, amelyben elképesztő cinizmussal közölte, hogy a – szerinte mérsékelt és kritikus – Magyar Hírlap esetében nyilvánvalóan szerkesztői figyelmetlenségről van csak szó – „ellentétben a személyes gyalázkodásra szakosodott miniszterelnöki kedvencekkel”. A Fideszt pártállami stílusúnak minősíti, és *Pokorni Zoltánt* szólítja fel bocsánatkérésre!

Ezzel párhuzamosan az MH is tovább támad: alkotmány sértéssel vádolja a Fideszt, mert az nem tette lehetővé, hogy az MH a Fidesz XIII. kongresszusáról a lap „sajátosságának megfelelően” tájékoztasson. Szerintük a sajtó kitiltása a cenzúrával egyenlő, mert nyilvános rendezvényről az érdekeltek hozzájárulása nélkül is tudósíthatnak. Leszögezik: a korlátozás nélküli nyilvánosság a demokrácia alapértéke. Most tekintsünk el attól, hogy néhány tiltakozón és a gyorsan reagáló Magyar Nemzeten kívül sajnos ebben az ügyben senkinek nincs erkölcsi alapja megszólalni, hiszen szó nélkül tudomásul vették, hogy az ország miniszterelnökének likvidálása a nemzet javát szolgálja...! Az MH elég nehezen dolgozta fel a történetet, a balliberális médiumok és munkatársaik pedig szégyenteljesen és áruklódó módon hallgattak. Ez a csend szomorú következtetésekre ad alkalmat... Megismétlem a kérdést: ha valaki – tegyük fel, valóban tévedésből – *Demszky Gábor* és *Kovács László* likvidálását tartotta volna kívánatosnak, azt is ekkora csendben és megértéssel vették volna tudomásul? A demokratikus nyilvánosság mibenlétéről nem kívánok hosszabban értekezni, az azonban nekem elég nyilvánvalónak tűnik, hogy jogi személyeknek, a szervezetnek, a rendezőknek, azaz a meghívóknak is vannak jogaik. A jogállam sosem lehet egyenlő senki és semmi korlátozás nélküli jogával. Hogy melyik korlát mikor és hol van, azt részben jogszabályok, részben pedig a társadalmi közmegegyezés mondja ki.

Rendkívül tanulságos, hogy az MH vezetői még május 9-én sem értik a történetek lényegét, legalábbis erről áruklodik A Magyar Hírlap esete a fiatal demokratákkal című MH-összefoglaló. Pedig idő-

közben az egyik kereskedelmi televízió – az RTL Klub – egy hasonló „szakmai hiba” miatt némi huzavona után bocsánatot kért az érintettektől, és szankcionálta is a történeteket. De az MH-ban még mindig csak arról van szó, hogy mások megítélése (!) szerint megsértették *Orbán Viktor* miniszterelnököt és *Kövér László* pártelnököt. *Kocsi Ilona* csak május 10-én jut el odáig, hogy bocsánatot kér, amiért az idézett mondat az MH-ban megjelenhetett. Ugyanakkor itt is hangsúlyozza: „Mértéktartó lap maradtunk.” Rögtön utána egy újabb írást közölnek Jogsértés címmel, amelyikben nem mulasztják el a Fidesz kiiktatását...

A Fidesz és az MH közötti rossz viszony oka állítólag abban keresendő, hogy a kormány meg akarta venni „a liberális orgánumot”, de a kitűnő tulajdonos ezt nem hagyta. A megható történet szerint *Jürg Marquard* ekkor ezt mondta: „Szívügyemnek tartom, hogy (...) a magyar nyilvánosságnak olyan kiadványokat kínáljak, amelyek politikai értelemben teljesen függetlenek és pártok felett állók.” Nem sokkal később az SZDSZ fiókszervezete, a Nyilvánosság Klub is kiállt az MH függetlensége mellett. Milyen kár, hogy *Kocsi Ilona* és társai nem folytatják e szívhez szóló történetet, és nem mesélik el, hogy *Jürg Marquard* úr a profitot valószínűleg mégiscsak többre becsülte a liberalizmusnál meg a függetlenségénél, és végül is úgy adta el a lapot, hogy az ott dolgozók nem is tudtak róla. Csak reméljük, hogy *Kocsi Ilona* és munkatársai most pontosan tudják, hogy kiknek dolgoznak. Azt pedig minden magyar olvasónak tudnia kell, hogy a Népszabadság, a Népszava, a Vasárnapi Hírek, a Magyar Nancs, az Index és a MŰOSZ mellett az MSZP és az SZDSZ is elfogadhatatlannak tartja a Fidesz szerintük indokolatlan diszkriminációját. Csupa független, felelősségteljes fórum és szervezet!

Végezetül néhány ötletszerűen kiragadott idézet a Magyar Hírlapból: „...az ember megalapozhassa egy nép jövőjét, nota bene egy olyan népet, amelynek ízlése, a közszereplőket illetően, valahol a horthysta megyeházák meg a KISZ KB folyósói között formálódik ki félúton” (*R. Székely Julianna*, 1998. május 27.). „Azt érzékeltetik, hogy a polgári kormány kivonja magát a polgári törvénykönyv hatálya alól. Ettől a pillanattól kezdve nincs jogbiztonság. Bárkit elűthet egy autó, példának okáért” (*Eörsi István*, 1998. november 24.). „Ha egy osztály nem veszi tudomásul, hogy uralma lejárt, ha azt már csak erőszakkal és a fejlődés fékezése árán tudja fenntartani, az illet meg kell semmisíteni. (...) A fasizmus egyre rosszabb lett, a kommunizmus magában hordozza az önjavulás lehetőségét” (*Kopátsy Sándor*, 1999. november 23.). „Az ország megosztott, kezükben hatalom, zsebükben zsozso, a Szent Korona meg Isten segédmével a Parlamentben” (*Galló Béla*, 2000. augusztus 8.). „Ünnepelt vezetője lehetne egy szabad, energikus és érdekes nemzetnek, ehelyett lenyomja a népet egy szintre, amelynek egykor ő fölötté állt. (...) De Orbán nem fontos már, a tragédia bevégeztetett. A 'nemzeti jobboldal' sovén ordítózása csak azt az impotenciát leplezi, amellyel az összes kelet-európai kormányzat bámulja az off-shore lényegét, a transznacionális, globális kapitalizmust, amely észre sem veszi ezeket a kis rovarokat” (*Gréczy Zolt* interjúja *Tamás Gáspár Miklóssal*, 2001. február 10.).

„A „győztes” mai eszménye a jelentős kapcsolati tőkével és rengeteg zsozsoval rendelkező, makkegészséges, potens, árja, heteroszexuális, fiatal fehér férfi (...) a valódi új rablólovagok és keresztapák maguk játsszák a futballt, ezt a gonosz, hülye és unalmas játékot, amelynek rajongóiból kerül ki ma a legvéresebb militáns csőcselék” (*Tamás Gáspár Miklós*, 2001. február 24.). „A kormánypárti sajtó, beleértve a kormánypártok formailag kormányon kívüli tagozatát, a sajtószabadság korlátozására törekszik. Nem csak a sajtószabadságára, a szabadságágra általában, egy, a magyaroknak kitalált vallásos szovinizmus jegyében” (*Máté Imre*, 2001. március 14.). Mint látható, az MH az utóbbi években nem sokat változott. E sorok írója ezek után végképp nem vállalkozik a kérdés eldöntésére: tényleg mértéktartó újság-e a Magyar Hírlap?